

PAM JENOFF

FETELE
DISPĂRUTE
DIN PARIS

Traducere din limba engleză și note
DIANA DOROBANȚU

LITERA®
București
2019

Într-o lume în care orice este posibilă, nu există nicio limită. Într-o lume în care orice este posibilă, nu există nicio limită. Într-o lume în care orice este posibilă, nu există nicio limită. Într-o lume în care orice este posibilă, nu există nicio limită.

Capitolul 1 GRACE

New York, 1946

Dacă n-ar fi existat cea de-a doua mare greșeală a vieții ei, Grace Healey nu ar fi găsit niciodată acea valiză.

La nouă și douăzeci, într-o dimineață de marți, Grace ar fi trebuit să se îndrepte către sud, în primul din cele două autobuze pe care le lua de obicei ca să ajungă în centrul orașului, căci făcea naveta între casa în care stătea cu chirie, în Hell's Kitchen, și biroul din Lower East Side, unde lucra. Iar ea era în drum spre serviciu. Însă acum nu se afla nicidecum aproape de cartierul în care-și avea căminul. În schimb, mergea spre sud, pe Madison Avenue, strângându-și părul creț într-o coadă. Deși era frig, se dezbrăcă iute de haină, ca să-și poată da jos cardiganul de un verde precum cel al mentei. Nu voia ca Frankie să observe că era același pe care îl purtase la muncă și cu o zi înainte, și s-o întrebe ceva de neconcepționat: dacă trecuse pe acasă.

Grace se opri ca să se studieze în vitrina unui magazin universal. Și-ar fi dorit ca magazinul să fi fost deschis, ca să-și poată cumpăra o pudră cu care să-și acopere urmele de pe gât și o moștră de parfum cu care să mascheze duhoarea de coniac băut cu o zi în urmă, amestecată cu aroma delicioasă, dar puternică a aftershave-ului lui Mark, ce o amețea și o făcea să se simtă rușinată de fiecare dată când îi venea în

nări. Un betiv stătea într-un colț, mormăind în somn. Privindu-i paloarea cenușie, cadaverică, Grace simți un fel de solidaritate. De pe aleea din apropiere auzi o lovitură într-un tomberon de gunoi, un sunet care acompania zgomotul infundat din propriul cap. Întregul New York parea verzui și mahmур. Sau poate că pentru ea totul era confuz.

Rafalele tăioase ale vântului de februarie biciuiau Madison-ul, când steagurile care atârnau deasupra, agățate pe zgârie-nori, să se zbată cu furie. Un ziar vechi și mototolit se învârtea, purtat de vânt, pe marginea drumului. Auzind clopotul de la Saint Agnes bătând ora nouă și jumătate, Grace mări pasul și simți cum începea să transpire din cauza ritmului alert. Clădirea Gării Grand Central se profila, uriașă, în față. Încă puțin și putea să cotească la stânga, pe Forty-Second Street, și să prindă un autobuz expres care mergea în centru, spre Lexington.

Dar, când aproape că ajunsese la intersecția cu Forty-Third, văzu că strada era complet blocată. Trei mașini de poliție erau parcate de-a curmezișul, delimitând Madison-ul și nemaileșând pe nimeni să se îndrepte către zona de sud. La început, Grace se gândi că era vorba despre un accident de mașină, observând Studebaker-ul negru de peste stradă, care era lovit și-i ieșea abur de sub capotă. În Midtown se adunaseră mai multe mașini ca niciodată și, cu toatele, făceau manevre ingenioase printre autobuze, taxiuri și vehicule pentru livrări. Nu părea ca în accident să mai fi fost implicat vreun alt vehicul. O ambulanță stătea retrasă într-un colț. Medicii nu se grăbeau, ci zăboveau aplicați peste Studebaker-ul fumegând.

Grace ajunse lângă un polițist a cărui figură puhavă se ițea peste gulerul uniformei bleumarin cu nasturi aurii.

– Scuzați-mă, va fi blocată mult timp strada? Întârzii la serviciu.

Polițistul se uită la ea cu dispreț pe sub borul caschetei, ca și când, în ciuda tuturor femeilor care lucraseră cu loialitate în fabrici ca să-i înlocuiască pe bărbații înrolați și plecați din țară în timpul războiului, noțiunea unei femei cu serviciu ar fi fost ridicolă.

– Nu puteți să o luați pe aici, îi răspunse el, pe un ton oficial. și nici n-o să puteți prea curând.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, dar polițistul dispăruse.

Grace înaintă, săltându-se pe vârfuri ca să poată vedea.

– O femeie a fost lovită de mașină și a murit, spuse un bărbat cu șapcă, de lângă ea.

Observând parbrizul spulberat al Studebaker-ului, lui Grace i se făcu rău pe loc.

– Păcat, reuși să articuleze, într-un final.

– N-am văzut cum s-a întâmplat, zise bărbatul. Dar cineva spunea că a murit pe loc. Măcar n-a suferit.

Măcar. Asta era expresia pe care Grace o auzise prea des după moartea lui Tom. Măcar era încă Tânără. Măcar nu avuseseră copii. (Copiii, se gădea uneori, nu ar fi fost o povară, ci o părticică din el, care i-ar fi rămas ei pentru totdeauna.)

– Nu știi când se poate sfârși totul, medita bărbatul cu șapcă de lângă ea.

Grace nu răspunse. Și moartea lui Tom fusese neașteptată, într-un jeep răsturnat pe drumul de la baza militară către gara din Georgia, pe când se îndrepta spre New York ca să se întâlnească cu ea înainte de a fi înrolat. L-au numit „victimă de război“, dar, de fapt, nu fusese decât un accident, unul care s-ar fi putut întâmpla oriunde.

Blițul aparatului de fotografiat al unui reporter fulgeră și o făcu să clipească. Grace își feri ochii, apoi își croi, orbită, drum prin multime, căutând aer curat printre mirosurile amestecate de țigară, transpirație și parfum.

Aflată acum departe de barajul poliției, ea privi înapoi. Forty-Third Street era blocată și spre vest, aşa că nu putea să taie drumul pe acolo. Dacă s-ar fi întors la Madison și ar fi ocolit pe partea cealaltă a gării, asta i-ar fi luat încă cel puțin o jumătate de oră, ceea ce însemna să întârzie și mai mult la serviciu. Din nou, blestemă noaptea care tocmai trecuse. Dacă n-ar fi fost Mark, ea nu s-ar fi aflat aici, fără altă posibilitate decât să meargă prin Gara Grand Central – singurul loc în care jurase să nu mai calce vreodata.

Grace se întoarse cu față către clădire. Gara Grand Central se înălța impunătoare înaintea ei, cu umbra-i imensă întunecând trotuarul de dedesubt. Prin porți, navetiștii se scurgeau într-un val compact, neîntrerupt. Își imagina interiorul gării, cu lumina strecându-se prin geamurile murdare și cu ceasul lângă care își dădeau

întâlnire prietenii și cuplurile de îndrăgostiți. Nu locul nu suportă să-l vadă, ci pe oamenii care veneau acolo. Fetele proaspăt rujate cu roșu, trecându-și limba peste dinți ca să se asigure că rujul rămăseșe numai pe buze, și care-și strângău gențile în brațe cu nerăbdare. Copiii proaspăt spălați, ce păreau un pic neliniștiți la vederea unui tată pe care nu și-l puteau aminti pentru că plecase pe când ei abia mergeau în picioare. Soldații în uniforme șifonate din cauza călătoriei, îndreptându-se spre peron cu margarete ofilite în mâna. Întâlnirea care n-avea să fie niciodată a ei.

Ar fi trebuit să renunțe și să se întoarcă acasă. Grace Tânjea după o baie relaxantă, poate chiar și după un pui de somn. Dar trebuia să ajungă la muncă. Frankie avea interviuri cu o familie de francezi la ora zece și avea nevoie de ea ca să scrie după dictare. Iar, după aceea, venea familia Rosenberg, care căuta documente pentru locuință. În mod normal chiar asta era ceea ce-i plăcea la activitatea ei, să se piardă în problemele altora. Însă în acea zi tocmai responsabilitatea asta o apăsa precum o piatră de moară.

Nu, trebuia să meargă înainte și avea o singură variantă. Îndrepătându-și umerii, Grace porni spre Gara Grand Central.

Intră pe poartă. Era prima dată când mergea acolo după acea amiază când sosise din Connecticut, purtându-și cea mai bună rochie cu volane, și cu părul coafat în bucle perfecte, peste care își aşezase toca. La ora trei, Tom încă nu ajunsese de la Philadelphia, unde ar fi trebuit să schimbe trenul, iar ea presupuse că-l pierduse. Însă când el n-a coborât nici din următorul, Grace a devenit neliniștită. A verificat panoul cu informații așezat în mijlocul gării, unde oamenii prindeau biletele cu piuneze, în cazul în care Tom va fi ajuns mai devreme, iar ea, cumva, îl ratase. N-avea cum să dea de el sau să verifice, așa că nu-i mai rămânea altă soluție decât să aștepte. A mâncat un hot-dog care i-a șters tot rujul și i-a lăsat un gust acru în gură, a citit titlurile ziarelor de la chioșc și două și, apoi, a treia oară. Trenurile veneau și se goleau, lăsând pe peron soldații care ar fi putut fi Tom, dar nu erau. Când sosise și ultimul tren de noapte, la ora opt treizeci, era înnebunită de durere. Tom n-ar fi lăsat-o niciodată să aștepte așa. Ce se întâmplase? În sfârșit, un locotenent cu părul roșcat, pe care

l-a recunoscut de la ceremonia de încorporare a lui Tom, a venit spre ea, cu o expresie îngrozită, și atunci și-a dat seama. Încă mai putea să-i simtă mâinile de străin care au prins-o în clipa în care ei i s-au înmuiat genunchii.

Gara arăta la fel ca în noaptea aceea, cu aerul ei pragmatic și cu nesfârșitul-i sir de navetiști și de călători, netulburată de rolul atât de important pe care îl jucase în mintea lui Grace vreme de atâtea luni. *Doar treci prin ea, își spuse, ieșirea largă din partea cea mai îndepărtată a gării apărându-i ca un far.* Nu trebuia să se opreasă și să-și aducă aminte.

Ceva îi atinse piciorul într-un chip ciudat, ca și când ar fi apucat-o degetele unui copilaș. Grace se opri și se uită în spate. Era doar o gaură în dresurile ei. Oare Mark o făcuse? Ruptura creștea cu fiecare pas pe care îl făcea, întinzându-se pe pulpă ca o rană. Simți nevoia să scape de dresuri.

Grace se îndrepta spre scările toaletei publice de la parter. Trecând pe lângă o bancă, se împiedică și aproape căzu, sucindu-și piciorul și simțind cum un val de durere îi străbatea glezna. Se duse șchiopătând către bancă și ridică piciorul, gândindu-se că i se rupsese din nou tocul pe care nu-l reparase prea bine. Dar pantoful era intact. Nu, era ceva ce ieșea de sub banca pe lângă care tocmai trecuse, și care o făcuse să se împiedice. O valiză maro era îndesată neglijent sub bancă. Privilor în jur, enervată, întrebându-se cine ar fi putut să fie atât de irresponsabil încât să-o lase așa, dar nu era nimeni prin apropiere, iar ceilalți oameni treceau fără să-i dea nici o atenție. Poate că proprietarul se dusese la toaletă, sau poate că plecase să cumpere un ziar. Grace împinse valiza mai adânc sub bancă, să nu se mai împiedice nimeni de ea, și își continuă drumul.

La ușa toaletei, ea văzu un bărbat în uniformă zdrențăroasă, care stătea jos. Timp de o fracțiune de secundă, se bucură că Tom nu supraviețuise războiului, pentru că apoi să se întoarcă distrus de cele trăite acolo. Întotdeauna avea să și-l amintească perfect și puternic, o imagine idealizată. N-avea să se mai întoarcă acasă înfricoșat, ca atâția alții pe care ea îi vedea străduindu-se să-și ascundă slăbiciunea sub o mină curajoasă. Grace băgă mâna în buzunar ca să caute ultima

monedă și încercă să nu se gândească la cafeaua pe care și-o dorea atât de mult și fără de care trebuia să se descurce acum. Puse banii în palma crăpată a bărbatului. Pur și simplu nu putea să treacă pe lângă el fără să se opreasă.

Intră la toaletă și se încuie într-o cabină, ca să-și scoată dresurile. Apoi se îndreptă spre oglindă ca să-și aranjeze părul negru ca abanosul și să-și dea din nou pe buze cu rujul Coty, simțind în consistență lui vâscoasă gustul a tot ce se întâmplase noaptea trecută. La chiuveta de alături, o femeie mai Tânără decât ea își aranja haina peste pântecul rotunjit. Părea că toate erau însărcinate acum, rezultatul atâtore reînțâlniri fericite cu bărbații care se întorseră din război. Grace simțea că femeia se uita la înfâțișarea ei răvășită. și știa.

Conștientă că întârzia și mai mult la serviciu, se grăbi să plece de la toaletă. Când se pregătea să traverseze încă o dată gara, observă din nou valiza de care se împiedicase puțin mai devreme. Încă se afla sub bancă. Încetinind, se îndreptă către valiză, privind în jur după cineva care s-o revendice.

Văzând că nu era nimeni, Grace îngenunche ca să analizeze. N-avea nimic extraordinar, arăta ca mii de alte valize pe care călătorii le cărau zilnic la gară și de care se deosebea doar printr-un mâner uzat de sidef, ceva mai frumos decât la majoritatea. Numai că această valiză nu însوtea pe nimeni; era lăsată sub o bancă, nesupravegheată. *Abandonată*. O pierduse cineva? Pentru o clipă, se opri, prudent, amintindu-și povestea din timpul războiului despre o geantă în care se afla o bombă. Dar totul se terminase, acum dispăruse pericolul, care odinioară părea să pândească la fiecare colț, al invaziei sau al vreunui atentat.

Grace studia valiza, căutând un semn care să-l indice pe proprietar. Îl găsi: un nume scris cu creta pe o laterală. Își aminti cu îngrijorare de unii dintre clienții lui Frankie, supraviețitorii pe care nemții îi forțaseră să-și scrie numele pe valize, cu promisiunea falsă că urmă să-și recupereze bunurile. Pe aceasta scria un singur cuvânt: *Trigg*.

Grace se gândi ce variante avea: să-i spună unui portar despre valiză sau, pur și simplu, să plece. Era în întârziere la serviciu. Însă curiozitatea îi dădea târcoale. Poate că în interior era o etichetă. Se jucă cu

încuietoarea, care sări și se deschise sub degetele ei, de la sine. Se surprinse ridicând capacul câțiva centimetri. Privi în spate, simțindu-se că și când ar fi putut să fie prinsă în orice clipă. Apoi privi înăuntrul valizei. Acolo erau haine de femeie perfect împachetate, iar într-un colț, deasupra, se aflau o perie cu mâner argintiu și un săpun Yardley de lavandă, nedesfăcut. În partea din spate era aşezată o pereche de pantofi de bebeluș, dar nici o altă îmbrăcăminte pentru copii.

Dintr-o dată, simți că scotocul într-o valiză străină era o invadare de neierată a intimității (ceea ce, desigur, și era). Grace își retrase repede mâna. În timp ce-o făcea, se tăie în ceva la degetul arătător. „Au!“ strigă, cu voce tare, neputându-se abține. Văzu o dâră de sânge trecută binișor de doi centimetri, care deja se adâncea, și câteva picături roșii. Își băgă degetul în gură și-și supse rana ca să opreasă sângerarea. Apoi întinse cealaltă mânană către valiză, curioasă să afle în ce se tăiese, o lamă sau un cuțit. Sub haine era un plic gros de vreo jumătate de centimetru. Marginea ascuțită a hârtiei o tăiese la deget. *Las-o*, părea să-i spună lui Grace o voce din lăuntrul ei. Dar, incapabilă să se opreasă, deschise plicul.

Înăuntru se afla un teanc de fotografii împachetate cu grijă într-o bucată de dantelă. Grace le scoase, și o picătură de sânge din deget se scurse pe dantelă, făcându-i o pată de neșters. Erau vreo douăsprezece fotografii, fiecare – un portret al unei tinere. Păreau prea diferite între ele ca să fi fost rude. Unele purtau uniforme militare, altele, bluze apărate sau jachete. Nici una nu părea să fi avut mai mult de douăzeci și cinci de ani.

Tinând în mâna fotografile acestor femei necunoscute, simți că ceea ce făcea era ceva prea intim, ceva greșit. Grace își dorea să le lase acolo și să uite ce văzuse. Dar ochii fetei din fotografia de deasupra erau întunecați, și parcă îi transmiteau ceva. Cine să fi fost ea?

Chiar atunci începură să se audă sunând niște sirene dincolo de gară, iar lui Grace i se păru că aveau legătură cu ea, că poliția venea să-o arresteze pentru că deschisese bagajul altcuiva. Se strădui să împacheteze iute fotografile în bucată de dantelă și să pună totul înăpoi în valiză. Însă dantela se strânsese și pachetul nu mai încăpea înăpoi în plic. Sirenele se auzeau mai tare acum. Nu mai avea timp.

Băgă fotografiile, pe ascuns, în geanta ei, și împinse valiza înapoi sub bancă, cu piciorul, ca să nu se mai vadă.

Apoi se îndreptă către ieșire, cu rana de la deget pulsându-i. „Ar fi trebuit să știu“, murmură ea, „că nu se poate întâmpla nimic bun dacă vin la gară.“

Capitolul 2

ELEANOR

Londra, 1943

Directorul era furios.

Lovi masa lungă de conferințe atât de tare cu mâna lui butucănoasă, încât ceștile se zdruncină și ceaiul împroșcă în toate direcțiile. Tachinările și sporovăiala de la întâlnirea de dimineată încetără. Era stacoiu la fată.

- Încă doi agenți au fost capturați, răcni el, fără să-și coboare tonul cătușii de putin.

O dactilografă care trecea pe hol se opri, privind scenă cu ochii mari, înainte să-și continue drumul. Eleanor se ridică iute și închise ușa, împrăștiind norul de fum de tigară care se formase deasupra lor.

- Da, domnule, se bâlbâi căpitânul Michaels, ataşatul Forţelor Aeriene Regale. Agenţii trimişi lângă Marsilia au fost arestaţi la câteva ore de la sosire. N-am primit nici o veste şi bănuim că au fost ucisi.

- Care dintre ei? întrebă Directorul.

Gregory Winslow, Directorul Direcției de Operațiuni Speciale, fusese colonel în armată, distins cu multe decorații în timpul Marelui Război. Deși avea aproape șaizeci de ani, rămăsese o figură impunătoare și era cunoscut drept „Directorul“ de toată lumea de la sediul central.

Căpitanul Michaels părea derutat de întrebare. Pentru cei care coordonau operațiunea de la distanță, agenții din teren erau doar niște piese de șah fără nume.

Dar nu și pentru Eleanor, care stătea lângă el.

– James, Harry. De origine canadiană și absolvent al Colegiului Magdalen, Oxford. Peterson, Ewan, fost membru al Forțelor Aeriene Regale.

Știa pe dinafără detalii despre fiecare dintre cei trimiși pe teren.

– E două serie de arestări de luna asta.

Directorul trase din pipă fără să catadicsească s-o aprindă.

– A treia, îl corectă Eleanor în șoaptă, nedorind să-l enerveze mai mult, dar nici să mintă.

Trecuseră aproape trei ani de când Churchill autorizase înființarea Direcției de Operațiuni Speciale, sau DOS, și o însărcinase cu ordinul „să dea foc Europei“ prin sabotaj și diversiune. De atunci, trimisese să aproape trei sute de agenți în Europa ca să distrugă fabrici de muniție și căi ferate. Cei mai mulți plecase să în Franța, la unitatea cunoscută drept „Secția F“, ca să slăbească infrastructura și să înarneze partizanii francezi în vederea invaziei Aliaților peste Canalul Mânecii, invazie despre care se zvonea de mult timp.

Dar, dincolo de peretii sediului central din Baker Street, DOS era departe de a fi considerată un succes răsunător. MI6 și alte agenții guvernamentale tradiționale erau iritate de acțiunile de sabotaj ale DOS, pe care le considerau o treabă de amatori ce le punea în pericol propriile operațiuni, cu un nivel mai ridicat de secretizare. Succesul eforturilor DOS era, de asemenea, greu de quantificat, fie pentru că erau clasificate, fie pentru că rezultatul lor nu putea fi evaluat în totalitate până la invazia propriu-zisă. Și, în ultimul timp, lucrurile începuseră să meargă rău, iar agenții le erau arestați în număr din ce în ce mai mare. Oare problema era dimensiunea operațiunilor, făcându-i victimele propriului succes? Sau era altceva?

Directorul se întoarse spre Eleanor, o pradă nouă care-i atrăsesese brusc atenția leului.

– Ce naiba se întâmplă, Trigg? Sunt prost pregătiți? Fac greșeli?

Eleanor era surprinsă. Venise la DOS ca secretară, la puțin timp de când fusese înființată organizația. Angajarea ei fusese o bătălie dificilă: nu doar pentru că era femeie, dar și pentru că era de naționalitate poloneză – și evreiască. Erau puțini cei care considerau că locul ei era acolo. Deseori se întreba ea însăși cum de ajunsese dintr-un mic sătuc de lângă Pinsk în centrul puterii din Londra. Dar îl convinsese pe Director să-i dea o șansă și, prin talent și cunoștințe, atențiemeticuloasă la detalii și memorie enciclopedică, îi câștigase increderea. Deși funcția și salariul îi rămăseseră aceleași, acum făcea mai mult muncă de consilier. Directorul insistase să nu stea pe margine, lângă celealte secretare, ci la masa de conferințe, imediat în dreapta lui. (Ea bănuia că el făcuse asta, în parte, ca să-și ascundă surzenia urechii drepte, lucru pe care nu-l recunoștea în fața nimănui. Ea îi făcea întotdeauna o informare imediat după întâlniri, ca să se asigure că nu-i scăpase nimic.)

Totuși, acum era pentru prima oară când Directorul îi solicitase părerea în fața celorlalți.

– Cu respect, domnule, nu e vorba nici despre pregătire, nici despre modul de execuție.

Eleanor devenise dintr-o dată conștientă că toate privirile erau îndreptate asupra ei. Se mândrea că trecea neobservată prin agenție, atrăgând atenția cât mai puțin posibil. Dar acum, aşa-zisa ei acoperire fusese spulberată, iar bărbații o priveau cu un scepticism nedismulat.

– Atunci ce e? întrebă Directorul, cu obișnuita lui nerăbdare.

– Este din cauză că sunt bărbați.

Eleanor își alese cuvintele cu atenție, nepermîndu-i să-o grăbească, dorindu-și să-l facă să-o înțeleagă într-un mod care să nu-l ofenseze.

– Mulți dintre tinerii francezi au plecat din orașe. Sunt înrolați în LVF¹ sau luptă pentru milițiile colaboraționiste ale Republicii de la Vichy și sunt arestați dacă nu fac asta. Este imposibil ca agenții noștri să se mai integreze în peisaj.

– Și atunci? Să stea ascunși?

¹ Légion des volontaires français – una dintre organizațiile militare ale colaboraționistilor francezi, fondată în 1941